

gjøre opmærksom paa, at der findes en saadan Regel som: „Ei heller maa en saadan Interessent udelukkes paa Grund af restende Kontingent uden Bærfel til Pantkøbereren.“ Medens det altsaa i Landbygningernes almindelige Brandforsikring er flaaet fast, at, hvor meget Eieren end undlader at betale sit Kontingent, er Pantkøbereren alligevel sikret, nøies man her med en saa løs og aldeles utilstrækkelig Regel som dette, at han nok kan udelukkes, naar man giver et Bærfel til Pantkøbereren. Enhver vil jo vide, at det er fuldkommen umuligt at sige, hvor langt dette Bærfel skal være, og dertil kommer jo end yderligere, at man bruger de paagjældende Pantkøbere i allerstørste Forlegenhed, idet det jo navnlig vil være den Pantkøber, hvem det i det paagjældende Tilfælde vil komme til at gaa ud over, som har den egentlige aktuelle Interesse i at faae Kontingentet betalt. Men det er Noget, som man i Virkeligheden slet ikke saaledes kan have nogen Mening om. Jeg maa derfor sige, at jeg for mit Vedkommende er fuldstændig paa det Reine med, at enhver-somhelst Obligation, der var under mit Børgemaal, og som jeg staaer til Ansvar for, vilde jeg ubetinget sige op og forlange udbetalt i Tilfælde af, at min eller mine Kommitterets Interesser vare saa ilde varetagne, som de maa siges at være efter nærværende Lovforslag. Jeg maa dernæst paa det aller bestemteste udtale mig mod det Privilegium, man har villet staae disse Foreninger i § 5. Det lyder jo saaledes, at „Forsikring af Bygninger i en af Regjeringen sanktioneret Forening anses for fyldestgjørende den Betingelse, at holde dem forsikrede i den almindelige Brandforsikring.“ Det er jo et fuldstændigt Overgreb. Jeg vilde forjaaviddt som det vedrører de offentlige Interesser, som der her er Tale om i første Linie, Interesser, der varetages af Regjeringen eller offentlige Myndigheder, aldrig kunne gaa ind paa det, dersom jeg havde — hvad jeg ikke har — nogen Myndighed i saa Henseende. Jeg skal i Anledning af en Diskussion, der er ført paa et tidligere Stadium af denne Samling tillade mig som min bestedne Mening at sige, at den høitærede Justitsminister da gif Overformynderen temmelig nær ved sine Udtalelser paa dette Omraade. Overformynderen maatte være fuldkommen berettiget til at udtale, at naar han skulde have det fulde Ansvar for at sikre de Umyndiges Midler, maatte han ogsaa have den fulde Myndighed til at sørge for, hvor de paagjældende Eiendomme skulde være forsikrede, og hvis han ikke efter sit Skjøn fandt, at det var en tilstrækkelig Sik-

kerhed, maatte han være berettiget til at have den endelige Afgjørelse i saa Henseende. Men hvorledes man end vil dømme om dette, tillader jeg mig at bemærke, at naar det ydermere siges, at en saadan Forsikring skal anses for fyldestgjørende, den Betingelse, „der er paalagt Arbejdere og Fæstere eller ved Salg af Bøndergods i Obligationer uopsigelige fra Kreditor's Side paalagt Selveiere eller Arbejdere“, betragter jeg dette som et fuldkomment utilladeligt Indgreb i viderhvervede Rettigheder. Det er et fuldkomment rent og klart privat Retssforhold, og det at gaa hen og sige, at Noget skal være lige med noget Andet, naar det i alt Fald efter manges Mening maa siges ikke alene at være noget Andet, men ogsaa Noget, som er ganske anderledes lidet betryggende, er efter min Mening fuldkommen utilladeligt.

Sønnergaard: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Halter), som gav sig selv Attest for at være meget sagtyndig paa dette Omraade, rettede en skarp Kritik mod alle de smaa Assurancforeninger. For ham var Idealet dette, at vi her i Landet egentlig kun burde have en eneste stor Assurancforening, men naar det var det Ideal, hvortil han vilde arbejde hen og se at faae os andre til at gaa ind paa, var der en Ting, som jeg synes, kunde have været ganske fornuftig, og det var, om det ærede Medlem noie havde udviklet for os, hvorledes denne Assurancforening skulde styres og ledes og hvorledes den i det Hele taget skulde se ud. Jeg tror nu, at det vilde være noget vanskeligt for det ærede Medlem saaledes at faae flaaet Bygninger her i Kjøbenhavn, Provindsbygninger o. s. v. sammen i en eneste stor Assurancforening og faae den styret til Alles Tilfredshed. Sagen er jo nemlig, at paa dette Omraade ere Interesserne meget forskellige. Jeg veed nu ikke, om det ærede Medlem ogsaa havde det Ideal, at Assuranc af Løsøre, Skibe o. s. v. ligeledes skulde flaaes sammen i en eneste stor Forening. Det ene er akkurat ligesaa godt som det andet. Det bliver ganske det Samme, enten man gaar ud fra, at Kjøbenhavnste Bygninger skulde assureres sammen med det mindste Hus paa Landet, eller man vil have, at Alt, hvad der hedder Løsøre, skal assureres i en eneste stor Forening. Det som jeg tror, at vi skulde søge at naae i disse kritiske Tider, som det ærede Medlem jo selv indrømmer, det er, er at faae de Assurancer sammen, som ere under nogenlunde ens Vilkaar. Det ærede sagtyndige Medlem synes ikke at vide det, men det er i Virkeligheden saa, at der for Landbygninger bestaar tre